

Кіровоградська обласна бібліотека ім. М. К. Крушельницької
Ім. М.

Молодий комунар

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Субота, 12 жовтня 1985 року

№ 123 (3630).

Ціна 2 коп.

ПОПРАЦЮЄМО, БРАТИ!

Тут народиться одне з конкретних втілень комплексної програми економічного співробітництва країн — учасниць РЕВ — Криворізький гірничо-збагачувальний комбінат окислених руд, аналогів якому на сьогодні ще немає.

Позавчора промисловий майданчик комбінату, що будується, став місцем проведення урочистого мітингу, присвяченого прибуттю перших груп будівельників із Німецької Демократичної Республіки та Чехословачької Соціалістичної Республіки.

Мітинг відкрив перший секретар Долинського райкому Компартії України Л. О. Дейнека.

Звучать державні гімни НДР, ЧССР, СРСР та УРСР. Слово беруть віце-консул Генерального Консульства НДР у Києві доктор Є. Вельц, консул Генераль-

ного Консульства ЧССР у Києві В. Мичуда, директор будови НДР Г. Хільдебрандт. Від імені своїх співвітчизників вони дякують за гостинний прийом на кіровоградській землі.

Із привітальним словом до присутніх звернувся секретар обкому Компартії України В. К. Дримченко, директор дирекції КГЗК В. М. Єлизов, керівник комплексної бригади монтажників тресту «Криворіжжяглобуд», Герой Соціалістичної Праці І. С. Кравцов.

На мітингу були присутні також завідувачий відділом пропаганди і агітації обкому Компартії України І. П. Оліфіренко, заступник голови обласного комітету Є. М. Чабаненко, заступник міністра чорної металургії УРСР М. Ф. Філіпов.

На знімках: із напутнім словом до присутніх звертається секретар обкому Компартії України В. К. ДРИМЧЕНКО, будівельників з ЧССР та НДР вітали піонери.

Фото С. ФЕНЕНКА.
Долинський район.

ЕФЕКТ «піщинки в морі». Про нього говорять, коли робота чи існування конкретного робітника або й колективу розчиняється в загальному масштабі, ритмі роботи. Це може перерости у проблему (коли пригнічується бажання одиниці виділитись), але й буває «на руку» недбайливцям (легше сховатись у тінь). До якої групи зараховують себе працівники з бригади Галини Зайцевої — вирішувати їм самим. Проте факт залишається фактом: крім загального фраз — «працюють добре, зокрема, дівчата Зайцевої вміють економіти» (коли хтось брався говорити про них) та «що казати? працюємо...» (слова членів КМК) — нічого не було.

Зайнявши позицію одного з персонажів Ільфа і Петрова, довелося навіть спитати себе: «А, може, так і треба?». Можливо, не в паперах справа чи, зрештою, в їх відсутності? Однак питання це у випадку із закрійницями суто риторичне: що і коли обіцяли дівчата виконати й перевиконати, без отих паперів не загадав-таки знову ніхто.

Колективу у січні 86-го виповниться п'ять років. Стаж для КМК порядний. Та чим він готовий зустріти цей свій перший невеликий ювілей? Спогадами?

Керівник Галина Зайцева із групкомсоргом Лідією Яценко, справді, пригадати можуть багато: бригада як КМК вилетіла на їхніх очах, під їхнім началом. По стриманих висловах «керівництва» суджу, що справа давалася нелегко. Так, були проблеми і з кадрами (плинність на сьогоднішній день, за словами Зайцевої, їхньої бригади не торкається). І побутові теж — нині бажано вже паштутися, перейти до новозбудованого фабричного гуртожитку. Та й внутрішні робочі. До того, як бригада вкомплектувалася — їх тепер тринадцять, — треба було змиритися, що були зриви, аврари, простої тощо. Та все ж колектив отримав статус.

Прізвище Зайцевої знають, дорогу до цеху, де працює її КМК, легко вкажуть.

Та, крім самих дівчат, ніхто не розповість, чим колектив живе.

Дізнався, що тоді, напочатку, «лихоманило» через неоднорідність бригади. «Ті жінки, котрі пропрацювали за штампом не п'ять і не десять років, знає, на яку вправність здатні? А наші дівчата, хоч це й звучить дивно, потерпали... за стараність. Ретельне підлаштування форми до матеріалу, уважні рухи за верстаком — давало якість за рахунок кількості. А у ветеранів, що працюють поруч, не в КМК —

РОЗГУБЛЕНІСТЬ

ЦЕ ВІДЧУТТЯ СТАЛО ВЗАЄМНИМ ПРОТЯГОМ ЗУСТРІЧІ З КМК ЗАКРІЙНИКІВ ЦЕХУ № 1 КІРОВОГРАДСЬКОЇ ВЗУТТЄВОЇ ФАБРИКИ ІМЕНІ 60-РІЧЧЯ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ.

Прагнення було простим: поцінавшись, як один із кращих комсомольсько-молодіжних колективів підприємства виконує взяті на 1985 рік соціалістичні зобов'язання. Адреса ж колективу через хворобу секретаря комітету комсомолу фабрики Рамзії Сафарової була підказана фабриком профспілки, зокрема, його головою В. Ф. Кулинич. Залишалася, погодючись, нескладна «процедура» — дізнатися, як працюється КМК, в якому стані виконання запланованих показників, які існують проблеми, з чим бригада

і кількість, і якість!». Працівники Л. Д. Грушан, В. Бондаренко та деякі інші з охотою підказували, як новачкам прижитися до звичного ритму цеху. Шнола економічних знань теж добре допомагала молодим. На сьогоднішній кошти учениці Зінаїда Кріпан, Валентина Воробей, Наталка Антонова та Ольга Константинова зможуть підказати й тим, хто прийде завтра. Крім того, знають, як раціонально використувати сировину за рахунок удосконалення технології розрубання шнурів. Колишні перевиконання норми виробітку на 5—10 на сьогодні зросло до 20—30 процентів.

А конкретно, за рахунок чого? Відповідь за дівчат підказав плакат із соціалістичними зобов'язаннями працівників

цеху. Увесь виробничий підрозділ передбачив збільшення продуктивності праці, максимальне перевиконання планових показників по випуску продукції — комплектів крою, зниження трудомістких операцій, якомога більший випуск про-

КМК: СЛОВО І ДІЛО

іде на зустріч XXVII з'їзду КПРС, першому роковій дев'яностаї п'ятиріччю. На ділі ж дівчата змогли розповісти загальному лише про біографію свого колективу, згадати основні факти вчорашнього дня і... по тому. Питання про виконання зобов'язань там і залишилось відкритим. Розгубленість комсомольців і молоді пояснювалася, мабуть, тим, що взяті ними соціалістичні зобов'язання... загубились. Постає природне питання: а чи були вони взагалі? У фабричному комітеті комсомолу документа, щоб підтверджував би їх прийняття, теж не знайшлося.

друкції першим сортом та з індексом «Н», економічне використання сировини і матеріалів та інші серйозні економічні заходи. Але за тим документом вирізнити вклад єдиного (!) на цех КМК неможливо. Коли мова зайшла про майбутнє, були сказані хороші слова про бананий ріст бригади (більшою кількістю, так тут вважають, краще й більші проблеми долати). Про створення ради бригади. Про інші цікаві речі, якими живе сьогодні більшість із комсомольсько-молодіжних... І, мабуть, щоб надати завершенню розмови оптимістичний ното, хтось викликався: «Дасайте, ми сам підготуємо ті показники, поспитасмо в бухгалтерії, що у нас там заплановано — і тоді вже розв'яжемо!».

Ні, дівчата, це не вихід. Не для комісії чи контрольних перевірок мусять ви мати уяву й знати, як працюєте тепер і що зробите аби працювати завтра краще. Це потрібно, у першу чергу, для вашого КМК, для його ритмічної роботи. Далі — не формальність, зрозуміло, оголошене на підприємстві не сьогодні й не вчора соціалістичне змагання серед фабричних КМК за присвоєння звання «Краща комсомольсько-молодіжна бригада». Закликає до робітничого неспокою й клич «XXVII з'їзду КПРС — 27 ударних декад!». Давно пора визначитись, на якому рівні ваш КМК. Зрозуміти, зрештою, це — життя, це — справа вас, молодих.

У другій половині минулого місяця «Комсомолка» надрукувала кореспонденцію «Зірка бригади». Там ішлося, зокрема, про одну з бригад монтажників БАМу, її керівника, Героя Соціалістичної Праці, члена ЦК КПРС, молодого комуніста Леоніда Казакова. Не дифірамби автор прагнув співати герою — це неважко зрозуміти. Стрижнем ішла основна думка: трудове зав'язання, що переростає у трудовий героїзм, — це типове для нашої молоді. Треба лише частіше нагадувати собі і колезі, що Стаханов, на його думку, теж «просто трудився»...

У відділі комсомольських організацій Ленінського райкому ЛКСМУ Кіровограда нас тани познайомили із соціалістичними зобов'язаннями КМК закрійниць на цей рік. Однак розмова із завідувачем відділом Юрієм Устиновським зайшла не тільки про можливі причини розгубленості виробничників з бригади Зайцевої. Як нам стало відомо, такою ж хворобою забудуватості вражений і фабричний комітет комсомолу, зокрема, вже згаданий його секретар Рамзія Сафарова. Звітно-виборна кампанія залишила комсомольського ватажка на цій посаді й на наступний період. Райком комсомолу випробувальний строк неспроможності секретаря продовжив ще на рік. Якими от наслідками це проявиться для фабричних спілчан? Як, райкоме, гадаєш?

І. КУЦЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
м. Кіровоград.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

Підбито підсумки соціалістичного змагання молодих доярок області, присвяченого XXVII з'їздові КПРС. За підсумками трьох кварталів завершального року п'ятиріччя попереду йдуть доярки:

Лідія КУЖЕНКО з колгоспу «Союз» Знам'янського району, яка недоїла

4508 кілограмів молока від кожної корови.

Тетяна ЛАДАНЮК з колгоспу «Мир» Гайворонського району — 4156.

Катерина ГРАБЧАК з колгоспу імені Шевченка Ульяновського району — 3883.

Надія ГОЛУБ з колгоспу імені Леніна Долинського району — 3721.

Любов НЕВІДОМСКА з колгоспу «Росія» Добровеличківського району — 3713.

Ніна КАРЕЛІНА з кол-

госпу «Первое мая» Маловісиківського району — 3631.

Лідія ШЕЛЕСТ з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району — 3570.

Валентина ПІСКУНОВА з колгоспу «Мир» Гайворонського району — 3550.

Серафима КОРОЛЬКО з колгоспу імені Ульянова Кіровоградського району — 3531.

Надія ТРУБАЛЕВИЧ з колгоспу імені Куйбишева Гайворонського району — 3392.

СВЯТО ЗУСТРІЧАЄМО В ПОЛІ

На буряковому лані — три агрегати. Від однієї «бески» він відвозить гичку. Один з кращих водіїв господарства...

Ім'я Олексія Кочерещенко не раз згадувалось у районці серед передовиків цьогорічних жнив. І по обласному та районному радіо звучало його прізвище. Бо заслужив. Самовіддано трудиться і нині, на бурякових жнивках. Втім, слово Олексію.

Жнива... З трепетом очікували ми того дня, коли перші центнери золотавої пшениці наповнять наші кузови. Як це часто буває, погода підвела, але, зізнаюся, це нас тільки підстерігало. Всі розуміли: хліб треба зібрати до зернини — і все тут. Тому, бувало, до самого ранку діяв конвеєр поле — тік. А як закінчилися жнива,

то викарбували на борту мого самоскида ГАЗ-53Б вісім зірочок. По одній — за кожну тисячу перевезених центнерів збіжжя. Зобов'язався ж перевезти шість тисяч центнерів зерна.

З отими зірочками і сполос возив, а тепер ось — гичку з буряків. Зранку кілька рейсів на ферму — їх у нас чотири, — а потім уже до ями. Будуть корми тваринам на зиму! Як і в хлібні жнива, ніхто зараз часу не марнує.

За роботою стрімко летить час. Не встиг огледітись — вже й обід на поле везуть. А там — і вечір. Оце тоді тільки й одірвеш руки від «бубллка». Перекусив — і за роботу!

Узагалі-то праця в колгоспі організована непогано. В цьому році і заробітки у молодих вищі, ніж у минулому. Не дивно:

краще працюємо — більше одержуємо.

У нашому гаражі є й інші молоді водії, але так уже виїхало, що вони працюють на інших ділянках роботи. Зрештою, переважну більшість вантажів перевозить саме молодь. Довіряють!

Говорили якось з хлопцями: треба піти на курси шоферів, кваліфікацію підвищити. В усіх нас третій клас, і всі не без підстав претендуємо на другий. Будемо говорити із секретарем партійної організації, щоб допоміг. Ми найчастіше звертаємось до нього, коли виникає якась проблема.

Але це — потім. Нині головне — швидко зібрати і вивезти вирощений урожай з поля. Впевнений — не підведемо!

О. КОЧЕРЕЩЕНКО,
водій колгоспу «Мир».
Маловісиківський район.

Комсомолка Лідія ДЕРКАЧ чотири роки працює у цеху № 5 кіровоградського заводу «Гідросила». Спочатку була водієм автонара, а тепер обслуговує вантажний ліфт.

ЛЕКЦІЙНА ПРОПАГАНДА

ТЕ ЛІТО чомусь одразу пригадується Віктору Морозу, щойно мова зайдє про вибір життєвого шляху (а таке буває звичайно під час зустрічей з комсомольцями району, старшокласниками). І самого себе, тодішнього, пригадує одразу. Вчорашнього танкіста першого класу, напористого, по-модному самовпевненого. Пригадує, як, махнувши рукою на всі формальності, без направлення, не маючи всіх необхідних документів, не розбіраючись

у аудиторії. Тобто, він знову відкривав для себе на практиці вичитані з літератури необхідні умови дієвості лекційної і всякої іншої пропаганди: зацікавленість аудиторії в даній темі, контакт лектора із слухачами тощо.

Так, у постійній роботі над собою, він накопичував знання. Працював у сільській школі, потім перебрался до райцентру, ближче до сім'ї (на той час уже одружився, дружина працювала медсестрою в міській лікарні), а два роки тому став інструктором райкому комсомолу.

— Мабусть, тому, — каже Віктор, — що весь час відчуваю необхідність протягом лекції підтримувати

інтерес аудиторії до теми, віддаю перевагу «гострим» фантам, намагаюся братися за проблемні, злободенні питання і розкривати їх, опираючись на місцеві факти... Чи завжди це вдається? На жаль, поки що не можу сказати, що так. Але й успіхи свої, і невдачі після кожного виступу намагаюся аналізувати з тим, щоб краще взяти за правило, і гіршого позбавитися. Через те й лекції свої кардинально коригую, скорочую або доповнюю після перших виступів. Хочеться, щоб, взявшись за ту чи іншу значну тему, донести до слухача всю її значимість, актуальність, передати йому найкраще з того, що схвилювало, вразило тебе самого в процесі роботи над лекцією, в процесі збирання матеріалу...

...Лекційна пропаганда серед молоді, робота лекторських груп райкомів комсомолу — питання, що називається, наболіле на сьогоднішній день. Підбір кадрів, тематика та якісний рівень лекцій, організаційне забезпечення — все це дається з труднощами, з подоланням об'єктивних та суб'єктивних перешкод. І Новоукраїнський район у цьому плані — не виняток. Та, попри всі нарікання песимістів, кожен молодий лектор має, навіть з огляду на значні (ніхто цього не приховує) труднощі, шанс на успіх. Шлях до цього лежить через неперемінну цілеспрямовану роботу, через самовдосконалення, якщо хочете. На мою думку, молодий лектор В. Мороз став саме на такий шлях.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.
м. Новоукраїнка.

ВІД ПРОСТОГО—

ДО СКЛАДНОГО

це по суті в своїй майбутній професії, але інтуїтивно відчувати, що вона для нього (недарма з дитинства зачитувався книжками про археологію), приїхав вступати на історичний факультет педагогічного інституту. Приїхав твердо впевненим в успіху...

Хоч яким він вважав себе на той момент досвідченим, бувалим і готовим до всяких несподіванок, але щоб через якісь папери з'явилася його задуха — цього й допустити не міг. І вона таки й не з'явилася, став у червні того ж 1980 року студентом-заочником Історії. Але переживався доволі довго. Хоча, звичайно, вважався тепер Віктор, то все пішло на користь. Для кращого розуміння життєвої діяльності, так би мовити. І чи не з тих пір бере початок його звична циркулярно-документальна робота над систематичної роботи над документальними матеріалами — тому допомагало й навчання в інституті. А до того у нього було бажання виступати перед людьми, уміти триматися перед аудиторією, підтримувати розмову із нею.

Звідтоді, як закінчив першу міську восьмирічну школу, він таки чимало встиг — і під час навчання у Севастопольському суднобудівному технікумі, і під час служби в танкових військах не цурався громадської роботи: в технікумі — політінформатор, в армії — заступник секретаря комсомольської організації батальйону, агітатор. Так що всі ті, такі необхідні для лектора риси, про які йшлося вище, у нього швидко набути, ніж природжені. А вже з досвіду спілкування з аудиторією, з досвіду численних виступів народилося у нього переконання, що тільки така лекція потрібна, яка завойовує ува-

гу аудиторії. Тобто, він знову відкривав для себе на практиці вичитані з літератури необхідні умови дієвості лекційної і всякої іншої пропаганди: зацікавленість аудиторії в даній темі, контакт лектора із слухачами тощо.

Так, у постійній роботі над собою, він накопичував знання. Працював у сільській школі, потім перебрался до райцентру, ближче до сім'ї (на той час уже одружився, дружина працювала медсестрою в міській лікарні), а два роки тому став інструктором райкому комсомолу.

— Мабусть, тому, — каже Віктор, — що весь час відчуваю необхідність протягом лекції підтримувати

інтерес аудиторії до теми, віддаю перевагу «гострим» фантам, намагаюся братися за проблемні, злободенні питання і розкривати їх, опираючись на місцеві факти... Чи завжди це вдається? На жаль, поки що не можу сказати, що так. Але й успіхи свої, і невдачі після кожного виступу намагаюся аналізувати з тим, щоб краще взяти за правило, і гіршого позбавитися. Через те й лекції свої кардинально коригую, скорочую або доповнюю після перших виступів. Хочеться, щоб, взявшись за ту чи іншу значну тему, донести до слухача всю її значимість, актуальність, передати йому найкраще з того, що схвилювало, вразило тебе самого в процесі роботи над лекцією, в процесі збирання матеріалу...

...Лекційна пропаганда серед молоді, робота лекторських груп райкомів комсомолу — питання, що називається, наболіле на сьогоднішній день. Підбір кадрів, тематика та якісний рівень лекцій, організаційне забезпечення — все це дається з труднощами, з подоланням об'єктивних та суб'єктивних перешкод. І Новоукраїнський район у цьому плані — не виняток. Та, попри всі нарікання песимістів, кожен молодий лектор має, навіть з огляду на значні (ніхто цього не приховує) труднощі, шанс на успіх. Шлях до цього лежить через неперемінну цілеспрямовану роботу, через самовдосконалення, якщо хочете. На мою думку, молодий лектор В. Мороз став саме на такий шлях.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.
м. Новоукраїнка.

РОБІТНИЧА ГАРАНТІЯ

На звітно-виборних комсомольських зборах цеху контрольно-вимірювальних приладів і автоматики Капітанівського цукрозаводу трибуни для виступаючих не було. Це пояснювалося тим, що у цей час ішла копівка робота по налагодженню й перевірці устаткування заводу перед початком переробки цукрових буряків.

Комсомольці зібралися у своєму цеху одразу після зміни. На стінах цеху — чисельні грамоти, перехідні вимпели та інші нагороди, які заслужили члени комсомольсько-молодіжного колективу імені XXIV з'їзду ЛКСМ України.

Успіх нашої роботи пасамперед залежить від кадрів, — розпочав на чільних місцях В. М. Коваленко. — Кістяк колективу складають ветерани заводу В. О. Розгон, Г. П. Грабар, М. І. Федченко, стаж яких перевищує 20 років.

Заступивши на ударну передз'їздовську вахту, наші робітники взяли підвладні соціалістичні зобов'язання. В його авангарді йдуть комуністи М. М. Васильєв, Г. В. Оберемок та

кандидат у члени КПРС О. А. Апостол. Не гірше від чоловіків працюють і жінки В. О. Присяжна, Н. М. Прищеп, В. П. Белінська. До речі, всі наші робітники — випускники Капітанівського СІТУ-10.

ЗВІТИ І ВИБОРИ

В КОМСОМОЛІ

— Завдання комсомольців і неспівкової молоді, — зазначила групкомсорг цеху контрольно-вимірювальних приладів і автоматики Валентина Присяжна, — бути гідними трудової слави героїв батьків і дідів, високого звання — робітників.

Члени комсомольсько-молодіжного колективу в строк завершили ремонт обладнання цукрового заводу і пильно докладають усіх зусиль, щоб устаткування контролювало вимірювальних приладів і авто-

матики, працювало безперебійно, служило людям довгий час.

Узагальнюючи досвід роботи попередніх років, молоді робітники вирішили вийти з ініціативою: «Заводському обладнанню — робітничу гарантію».

— Працювати з повною віддачею, якісно — саме така вимога квітневому (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС, — сказав новообраний групкомсорг, кандидат у члени КПРС Олександр Апостол. — Застосовуючи на виробництві новітні науково-технічні прогреси, працюючи творчо, ми зможемо домогтися накреслених планів.

«Заводському обладнанню — робітничу гарантію», — це й буде вагомим внеском кожного із нас у передз'їздовське соціалістичне змагання за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу XXVII з'їзду Комуністичної партії.

Свого слова юнаки й дівчата дотримуються.

А. СТОЯН,
завідуючий відділом комсомольських організацій Новомиргородського райкому комсомолу.

Дані про хід передплати на газету

«Молодий комунар»

станом на 10 жовтня 1985 року

Райони	Передплатити на 1986 рік	Передплатити на 1985 рік
м. Кіровоград	12250	20330
м. Олександрія	3560	5382
Знам'янський	2006	3030
Світловодський	2001	3268
Новоукраїнський	1679	2165
Гайворонський	1590	2391
Добровеличківський	1269	1925
Новомиргородський	1073	1494
Маловисітський	1067	2194
Компаніївський	1055	1321
Долінський	1000	1440
Онуфріївський	925	1265
Вільшанський	912	912
Олександрівський	865	2500
Кіровоградський	860	1284
Новоархангельський	740	1021
Олександрівський	722	971
Бобринський	700	1319
Ульянівський	685	1143
Повгородівський	603	1044
Голованівський	583	1122
Петріківський	512	804
Устинівський	454	912
Всього	37111	59295

Юний розповсюджувач преси

— Дорученням це було спочатку, тепер — улюбленою справою, — попрацював мене Оксана Дурда.

В школі її знає майже кожен учень. І не тільки тому, що вона десятикласниця (випускників усі знають — найстарші ж бо!), що хороша учениця, що заступник секретаря комсомольської організації школи. Знають ще й як пропагандистка преси.

Дехто думає, що громадський розповсюджувач — доручення сезонне і найлегше. Ні, воно набагато складніше формули «прийшов — запропонував — передплатили».

Так само думає й Оксана. Але коли її попросили підійняти досвідом розповсюджувача, вона відповіла:

— Я нікого не змушую передплатувати — самі підходять, самі просять передплатити ту чи іншу газету, журнал...

Але не все так легко, як здається на перший погляд. Бо для того, щоб «самі підходили» — зроблено немало й не за один день. Передплата періодики в школі ведеться протягом всього року.

— Щоб запропонувати щось прочитати, знайти цінну статтю, треба самій насамперед багато читати, вмійти вибрати те, що може зацікавити, схвилювати учнів, стати для них корисним.

Оксана переконливо доводить, що журнал «Комсомольська правда» повинен передплатувати кожен комсомолец — стільки там цікавого. Спочатку його отримували обов'язково тільки члени комсомольського бюро. А цього року попит на «Комсомольську правду» значно зріс.

— Там є все, чим живемо ми, комсомольці. Я завжди читаю цей журнал, іншим раджу. Цього року ми усією партією мимоволі перейняли мій інтересом — вирішили і сам передплатити «Комсомольську правду».

Уже не пам'ятає Оксана, хто вперше приніс у клас «Студенський меридіан», зате згадує, як зацікавив цей журнал старшокласників, як з нетерпінням чекали наступних номерів. А найцікавіші публікації знову обговорювали, дискутували. Пішов журнал по руках. І ось результат — з'явилися у школі передплатники «Студенського меридіана»...

— Було б несправедливо всі успіхи передплати «приписувати» лише розповсюджувачам. Нам дуже допомагає клуб політінформаторів, який діє в нашій школі. А тематичні політінформації, бесіди за круглим столом. Чи не тут

Незадовільно проводиться передплата обласної молодіжки в Олександрійському районі. Тут райком комсомолу втратив контроль над передплатною кампанією, і тому в районі найнижчий рівень поновлення тиражів. Незадовільно розповсюджується газета серед комсомольців і молоді Побузького нікелевого заводу Голованівського району, де з 200 комсомольців газету передплатили тільки 20 чоловік.

Зацікавивши, працівникам «Союздруку», громадським розповсюджувачам преси треба поспішати, бо до закінчення передплати залишилося небагато часу і хто не встигне до 31 жовтня оформити передплату, буде одержувати газету з доставкою з п'ятого наступного року.

найбільше зацікавляються газетами і журналами!

У 10-Б, де вчиться Оксана, оформлено й постійно ведеться куточок «Цікаве у «Молодому комунарі» та «Комсомольській правді». В інших класах такі куточки теж є. І мабусть, нема жодного учня, який би не підійшов до стенду, не поцікавився, не прочитав того, про що точаться розмови на перервах. Цікаві вирізки змушують школярів гортати газети, передглядати номери. А коли з'являються номери «Вітрилами» чи «Альми парусами», до стенду не легко доступитися. Тому дарма, як каже Оксана, в школі шукати комсомольця, який би не передплатив цих двох газет. Навіть серед семикласників.

— Труднощі? — перепитує мене Оксана. — Є, звичайно. Денному треба вибрати більше уваги, денному поради переорганізації... Допомагає те, що знаєш кожного учня в школі. А все ж, ми ніколи не досягли б успіхів, якби роботу свою почали лише у пересні, під час передплатної кампанії.

Оксана має рацію. Настільки ванке було б їй і її колегам, якби за винятком свого доручення бралися лише на початку навчального року. І навіряд чи десятикласниця Оксана Дурда могла тоді сказати: «Самі підходять».

Т. КОСТЕЦЬКА.

Середня школа, 10-Б, смт Компаніївка.

Марш Мендельсона без дзвону бокалів

У спеціальній кімнаті для наречених висить картина «Нервний брак». І хоча таких шлюбів останніми роками було тут зареєстровано всього два і трохи вігати проти подібної дисгармонії взагалі-то неактуально (тим більше, що ці пари не розлучилися), все ж на полотні закріплено хоч поглядом кожен. А зупинитися — замислитися. До роздумів про майбутні родинні стосунки спонукає й анкета для бажаних одружених. Я думаю, що всі, хто прочитає запитання «Чи є у вас зомба до боротьби з самим собою?», «Які риси характеру можуть ускладнити ваше сімейне життя?», не просто заповнять порожні рядки поряд із ними. Тут мимоволі заповняться й рядки у свідомості, і, напевне, більш самокритично, ніж на папері. А оскільки самокритика сприймається не болісно, ніж критика й виправляється простіше. Корисні застереження та поради чують молодожони, відвідуючи заняття організації для них школи. Тут юристи роз'яснюють права та обов'язки подружжя, а тим, щоб пізніше ті обов'язки не були для молодих як сніг на голову, а медики агітують за «сухий закон» для пар, що хочуть мати здорових дітей.

І якось так вийшло, що алкогільний аспект шлюбних торжеств став однією з головних тем бесід з завідувачкою загсом В. П. Рима. Втім, вийшло це не просто так — наболів, просився на обговорення цей парадокс, коли розкупувають пляшки за щасття молодих, а потім на нещасття цим же молодим б'ють шибки. Парадокс цей, раніше, можна сказати, задавався ще в самому загсі — в обрядовому салоні задовго до розпису нагадували: «Не забудьте шампанське, інші напої не годяться»...

В. П. РИМАР: — Прийом шампанського відносна виключення зі шлюбної церемонії. Прізвиська й адреси тих, хто збирається вступити в шлюб, ми передаємо у міський відділ внутрішніх справ. Його працівники потім повинні простежити, чи не присутні на весіллі неповнолітні, чи нема там на столах самогону. Ми теж при подачі зава радимо молодим обійтися на весіллі без спиртного. І що ми помітили: раніше на розпис у

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Весілля... «Незабутня, урочиста, радісна» — такими епітетами величаємо ми цю подію. Величаємо, відверто нажучи, трохи авансом, за інерцією. Адже наспраді торжество часто починається процедурою у загсі, що далеко не всім здається цікавою і пам'ятною, продовжується біганиною батьків і родичів до акола столів, накритих на вчетверо більшу кількість запарованих, ніж є наспраді, а закінчується підрахунком розбитого посуду і з'ясуванням стосунків між нетверезими гостями. На сумніваюся, що більшість із нас охоче погодилася б побувати на весіллі, що проходить не за змодельованою вище схемою. Багато що тут залежить від самих винуватців та учасників торжества, але немало й від офіційних служб. Будучи у Світловодську, я поцікавилася у місцевому загсі, що тут робиться для надання більшої святковості реєстрації шлюбів, для запобігання усякому надміру і несмаку при шлюбних церемоніях, для виховання у молоді серйознішого підходу до сімейного життя.

загсі приходили, бувало, чоловік по шістдесят. Не всі з них йшли вігати ново-спечену сім'ю — багатьох приваблювала можливість, не відходячи від загсу, прикластися до пляшки. З уведенням же в дію антиалкогольних законів кількість друзів і близьких молодих різко зменшилася.

Точніше, до загсу стали приходити тільки справжні друзі. Справжні ж не образяться й на те, що їх не наполять за святковим столом, оскільки прийдуть не за тим. Весілля без спиртного — та де це бачено? Кажуть так, правда? Кажуть. Але не всі й не для всіх безалкогольне свято — дивина. Світловодський комбінат громадського харчування мас дані про те, що, наприклад, жителі міста Г. Соломашенко, Г. Тимохін, Т. Шміт орендували зали міських кафе для торжеств, під час яких на столах були тільки холодні закуски в банкетному виконанні, солодощі, чай, кави, лимонад.

Але... Тут же, в загсі, я перечитала цей список хлопців, що називалися Віктором, і запитала, чи був би він задоволений таким меню.

— Хе, та тут же їсти ні-

чого, це так — побалузатись!

— Так можна ж сюди додати щось ґрунтовніше — гарячі м'ясні страви, наприклад.

— Та вони ж без впливу не підуть...

Вибачте, а коли ми сідаємо обідати, то дуже гарно йдуть і ковбаса, і борщ, і котлети без усякого «для апетиту»? Справа тут, виходить, не в гастрономії; а в звичці, не потрібних умовностях. Варто їх переступити, забути про спиртне, не витрачати часу на видумування плоских тостів (а хороше можна виголосити й під «Пепсі-колу», справа ж у змісті сказаного, а не у вмісті посуду), на нікому не потрібні брудершафти і т. д. Тоді скільки часу визільниться для бесід, танців, пісень, розумних жартів. Тим більше, що у Світловодську я бачила два (є, певно, і ще) приміщення, де й інтер'єр, і зовнішній антураж допоможуть настроїтися на святковий лад. Невеличкий ресторан «Космос» із синьо-рожевими напівтінями, овальними лініями архітектурних деталей, знаками Зодіака на стелі нагадує про існування безкрайого позаземного простору, а скляні стіни кафе

«Ластівка» відкривають погляд простори цілком земні — синяву Кременчуцького моря, білі кораблі на ньому і стрункі сосни на піщаних схилах...

Якщо вже зайшла мова про зовнішнє оформлення весільних торжеств, давай-те повернемося до загсу. Його приміщення, звичайно, не шедевр архітектури. Тут не просто тіснувато, а добре тісно, особливо якщо уявити, що на реєстрацію прийшло одразу кілька пар з почесними ескортами. Розписуються молоді за традиційним сценарієм, який рекомендований для загсів, традиційні (чи краще сказати — усталені останнім часом) урочисті атрибути — пісні, факели, стрічки, медалі. Проте де-що тут не влаштує як клієнтів, так і працівників загсу.

В. П. РИМАР: — Нам хотілося б мати інший текст звернення до молодих. Нинішній краще звучить у просторих приміщеннях. Крім цього, не все те, що скажеш при першому шлюбі, доречне тоді, коли хтось одружується вдруге. Дещо просто-таки різке вуху, то ми вже самі намагаємося підправити. Наприклад, було: «Пам'ятайте про високе покликання матері — народити людину». Самі розумієте, що це ні до чого немолодим людям, які вступають у шлюб повторно і, можливо, давно мають синів і дочок. А ми зробиємо «пам'ятайте про високе покликання жінки бути матір'ю» — адже про це треба не забувати в будь-якому віці...

Хоч і неприємно про це згадувати, але є у загсу й прямо протилежна реєстрації шлюбну функція — оформлення розлучень. Оскільки вони — одна з «проблем століття», у Світловодському загсі теж пробують підступитися до її вирішення. Її анкети, про які ми вже згадували, вивчатимуться і використовуватимуться на заняттях школи молодожонів. Приміром, анкета того, хто через пірвою після весілля подав на розлучення, хоч частково та дасть відповіді на питання: через які риси характеру чи погляди на життя це трапилося? І, можливо, хтось у собі помітить те ж саме й постаріється позбутися, щоб не маячіло попереду розрознення: «А раптом не вживуся?». Коли ж людина слухатиме марш Мендельсона без тривожних думок, то це вже буде половина тої піднесеності і того відчуття щасття, які й повинні панувати на весіллі.

Н. ДАНИЛЕНКО, кор. «Молодий комунар». м. Світловодськ.

(Продовження. Поч. у №№ 116, 118, 120, 122 ц. р.).

— Ні, Янто. — Торрен на хвилю спинився. — Ти мене не так зрозуміла. Я мав на увазі...

— Гаразд, гаразд, — проторохтіла вона. — Ти хотів сказати, що вирішив одружитися? На дівчині з планети Земля? — Вона запитально подивилася на юнака.

— Так, — мовив Торрен і, опустивши сором'язливі очі, перейшов на інше. — Завтра разом зі спеціалістами рятувальної служби вирушаю на Заурду. Заурдійці прохають допомоги.

— Майже на околицю Галактики. А хто ж тебе замінить тут?

— Будь-хто. До повернення з Землі мого індекри-стала, я буду вже на Неолі. А зараз ходімо на узбе-режжя. Гукай доньок.

— У твоїй пропозиції є сенс, — мовила Янта і по-гукала дівчат. — Дядько Торрен пропонує нам захоплюючу подорож до моря. Підемо?

Дівчатка заплескали в долоні і вже через кілька хвилин усі простували голубою вулицею Меганоліса, котра вела до моря...

2. ЗАУРДА

Голос Ха, посилений гучномовцями, лунав серед на-товпу заурдійців, що зібралися на площі.

— Розвідники доповіли, що їжаки незабаром дістануться у місто. Назріває катастрофа. Після того, як зникла захисна стіна, на планеті діється щось незрозуміле. Їжаки ніколи не загрожували нам. У них були свої колонії, вони воювали із мохом, слимаками, котрі й нам чимало докучали... А тепер їжаки сунуть на наш останній форпост зі свого насидженого місця. — Вчорній об'їв поглядом заурдійців, котрі оточили трибуну, і продовжив: і куди. П'ятнадцять років спостерегаємо за цими всеїдними тваринами. Раніше ми гадки не мали. Тільки знали, що вони існують і все. І ось спостереження довели, що їжаки, котрі ніколи не відлучалися так далеко від своїх колоній, тепер кинулись на нашу частину планети. Що робити-мемо? Допомогти нам нікому. Після того, як корабель братів по розуму полетів у височині, пройшло багато часу. Ми знаємо, де їх шукати, але поміч їхня, коли вони зможуть нам допомогти, прийде занадто пізно. Про це повідомили сьогодні у Центрі. Тому ми звертаємося до вас і прохаємо допомоги або слушного слова. Зброї проти їжаків у нас немає. Променеві гармати не допомагають, а злетіти у повітря ми не можемо, як не маємо змоги перебраться на іншу частину материка — там пустеля...

— Треба якомога швидше зариватися під землю, — порекомендував хтось із натовпу.

— І надіслати повідомлення братам по розуму. Поки вони прийдуть на допомогу, ми потримамось у підземеллі, бо виходити на поверхню легше накрини силовим подем, ніж «одягти» енергетичний ковпак на все місто. Іншого виходу у нас немає...

* * *

Підземне місто будували всі, не покладаючи рук. Рідкі атаки поодиноких їжаків відбивали вартові, застосовуючи променеву зброю, залишену братами по розуму, однак з кожним днем нападаючих ставало все більше й більше, і воїнам було все важче й важче перемагати в сутичках. Їжаки нахабнішали і... розумнішали. Якщо раніше вони потрапляли у пастки, вдало побудовані заурдійцями чи котилися прямо на променеві гармати, то нині про останнє годі було думати. Їжаки не йшли на приманку — їх принадувала значно більша здобич — головне місто Заурди, де їм буде чим поживитись.

Тонелі, прориті у піддатливому верхньому шарі ґрунту, заурдійцями тепер доводилося прорубувати майже в суцільному граніті, тож годі було думати, що вони вчасно встигнуть закінчити спорудження підземного міста на кілька сот тисяч чоловік, незважаючи на те, що працювали цілодобово, змінюючи коло машини один одного.

А їжаки вже оточили широким колом місто, взяли його в осаду.

* * *

— Коли так триватиме далі, то нам не вистачить і трьох місяців, аби збудувати підземне місто. Їжаки ж... — В'єн обіперся на кирку і повів далі. — Працюємо мов пекельні... І кого злякалися? Тварини?

— Так у них же сила! Спробуй від їжака втечи, В'єню. Сила в них! — заперечив юнакові товариш по штовальні.

— Сила силу ломить, а розумного завжди переможе розумніший. Ми ж про подібне згадуємо в останню чергу. Чому? Може так повільно спрацьовує мозок, який тільки в екстремальних умовах знаходить слушний висновок.

— Ти правий, В'єню, — ствердно хитнув Твань.

— Ми забули про історичні хроніки, легенди...

— Ну й що ти там розкопав?

(Далі буде).

«ДИСЦИПЛІНОВАНИЙ, АКТИВНИЙ...» ОБОВ'ЯЗОК

«День за днем професійний рівень мічмана став все вищим і міцнішим. Він багато вчився у старших товаришів, зокрема, в мічмана Олександра Середи — учасника Всеармійської наради прапорщиків і мічманів.

Довгий час підрозділ хвилювало таке питання: як підвищити рівень практичної виучки молодих воїнів по включенню в ізолюючий протигаз? Пропонувалось багато варіантів, та потрібного ефекту не зийшло. Треба було винайти щось більш суттєве. І ось народилася ідея в Олександра Григоровича, яка невдовзі з участю Орія Тимченка, Миколи Хомуговського та Уразґаді Жумабаєва ввели в дію. Були створені тренажери, що дозволяли практичні

заняття за даною темою проводити з найбільш високою якістю...».

Це рядки з листа мічмана Василя Шампорики, який розповідає про нашого земляка з села Олександрівки Добровеличківського району Олександра Лещенка. Його вважають одним з кращих раціоналізаторів у підрозділі, партійним активістом.

Йдуть листи з військової частини в Онуфріївський військкомат:

«Рядовий Олександр Михайленко дисциплінований воїн, активний комсомолец, за порівняно короткий період він освоїв спеціальність радіотелеграфіста. Любить техніку і добре розуміється в ній. Допомогає в усьому товаришам по службі.

Олександр — відмінник

бойової і політичної підготовки. За успішне виконання свого службового обов'язку він неодноразово відзначався командуванням частини.

Батьки Олександра Михайленка, односельчани можуть гордитися ним.

Від усього серця ми вдячні всім вам за добре виховання О. Михайленка, підготовку його до служби в армії і впевнені, що він і в подальшому буде служити прикладом зразкового виконання свого конституційного обов'язку перед рідною Батьківщиною, Комуністичною партією і радянським народом».

Цей лист був зачитаний на уроках мужності юнакам і дівчатам села Зибкового. Комсомольські активісти розповідали май-

ЗЛЕТИ, НАША ПІСНЕ!

У 1977 році при Кіровоградському районному будинку культури було створено самодіяльний чоловічий вокальний ансамбль «Гай», який уже через два роки, тобто в серпні 1979, одержав звання народного.

Репертуар колективу становлять українські і російські народні пісні, твори радянських композиторів та композиторів-класиків, зокрема, «Пісня про сурмачів» І. Шамо, «Пісня про Дніпро» М. Фрадкіна, «Березові сини» В. Гевіксмана, «Злети, пісне» грузинського композитора

С. Тактакішвілі, популярна пісня часів Великої Вітчизняної війни «Смуглянка» композитора А. Новикова.

Ансамбль «Гай», яким нині керує Н. Медведєва, бере активну участь у культурному житті. Давнік і мелодійні пісні ансамблю неодноразово аплодували трудівники полів Кіровоградського району. «Гай» зі своєю піснею бажаний гість у трудящих інших районів Кіровоградщини — Новоукраїнського, Маловисіського, Бобринецького.

У складі ансамблю 15

чоловік, серед найактивніших його учасників хочеться назвати вчителів С. Петрова, слюсаря заводу імені Таратуті М. Шенельського, художнього керівника Олександрівського будинку культури В. Швеця, робітника А. Рапу.

Недавно ансамбль «Гай» брав участь у заключному концерті осіннього свята «Вересневі самоцвіти».

Нині колектив готується до нових концертів, працює над новими програмами.

В. ФЕДОРОВА.

Кіровоградський район.

НА ПРОХАННЯ ЧИТАЧІВ РОЗПОВІДАЄМО ПРО РАДЯНСЬКИХ СПІВАКІВ І КОМПОЗИТОРІВ МИНУЛИХ РОКІВ

«ЕХ, ЯБЛУЧКО...»

Перші радянські масові пісні народились у Червоній Армії. Велич того нового, що відбулося після революції, народ відобразив перш за все у знайомій формі частушки, а також у солдатських та волюїонічних піснях. Наприклад, у 1918 році в Україні виникло знайоме всім «Яблучко». У січні 1920 року у Ростові співробітники місцевого театру мініатюр двадцятирічний піаніст Дмитро Янович Полюкрас та поет Анатолій Адольфович Д'Антіль на відзнаку визволення міста Першою Кінною армією від білих створили «Марш Будьонного». Ритм, який передавав жвавість руху, сподобався навалеристам, і пісня одразу завоювала популярність.

Водночас у перші ж післяреволюційні роки у естрадні концертні програми вплив міцний потік вокальної класики. Завдяки професійним співакам Ф. Шаляпіну, Д. Смирнову, Л. Собінову, А. Нежданові та іншим слухачі приохочувалися до високих зразків російської музичної культури.

Широку популярність у двадцять років здобуло циганське мистецтво. Одним із найпопулярніших його прихильників був гітарист і етнограф Микола Михайлович Кручинин. Він виконував циганські пісні, грав на гітарі, керував хором. Думка про відраження старовинної циганської пісні, очищеної від пізніших нашарувань, виникла у Кручинина ще у 1907 році, коли він став драматичним актором. Але взявшись за виконання задуманого він зміг лише після Жовтневої революції.

У двадцять років новий піснє доводилося боротися з інерцією та шаблоном старого дореволюційного репертуару. Становлення масової пісні на радянській естраді відноситься вже до тридцятих років і пов'язане з діяльністю композиторів В. Захарова, А. Александрова, М. Блантера, В. Соловйова-Седого, поетів М. Свєтлова, М. Ісановського та інших. Видатну роль у пісенній творчості тридцятих років відіграла співдружність композитора І. Дунаєвського, поета В. Лебедєва-Кумача та естрадного співака Л. Утєсова.

Виходять на естраду народні пісні. Митрофан Юхимович П'ятицький. Це ім'я знайоме усім тим, хто закоханий у фольклор. Його ансамбль став популярним ще до революції.

У 1926 році на московській сцені вперше з'явилася Лідія Андріївна Русланова, яка надала народній пісні естрадну експресію.

У березні 1923 року вперше на московській сцені виступила Ірма Петрієна Яунзем.

Значна роль у становленні радянської пісні належить і Червонопрапорному ансамблю пісні й танцю Радянської Армії, котрим до 1946 року керував А. В. Александров.

Г. ХАРИТОНОВ.

Вітаємо заступника секретаря комітету комсомолу виробничого об'єднання «Друкарня» Володимира Венгера та секретаря комітету комсомолу балу «Укркультури» Ірину Єсіну з одруженням.

В. о. редактора
А. БЕЗТАКА.

Семінар композиторів

Музика і слово зайняли чільне місце в роботі дводенного обласного семінару самодіяльних композиторів, який організував обласний науково-методичний центр усної народної творчості і самодіяльного мистецтва. У приміщенні Палацу культури імені Компанієць зібрався аматори-композитори з Малаї Виски, Візницьки, Олександрії та обласного центру.

Хвилі натягнення в руках піаніста збуджують струни роялю давнини... Акорди, мелодії серцем артиста викличуть тихі слюзи людські. Легенду повідають такти балади, Мазурка співатиме пісню селян. Вальси змалюють панянок принади... Щастя й нещастя... — Слуга чи то пан Діти свої — діти миття... Серце Шопена, муза творця!

К. ТЕРЕНЬОВА.
Фото О. ШУТЕНКО.

Музична вікторина

На запитання першого туру найточніші й найповніші відповіді дали І. ЧОР. НОВИАН та В. ЛІВШИЦЬ із Кіровограда. Вони надіслали цілі розповіді про композиторів, артистів, виявили непогане знання історії та сьогоденних течій у музиці. Отже, попередню поки що І. Чорношан (20 очок) і В. Лівшиць (19). Інші учасники мають можливість наздогнати чи й випередити лідерів у другому турі. ВІДПОВІДІ НАДІСЛАЙТЕ ДО 12 ЛИСТОПАДА.

ЗАПИТАННЯ ДРУГОГО ТУРУ

1. Узбецький ВІА, виконавець пісні «Учкунду». 2. Електроприлад, на якому програвалися платівки. 3. Герой популярної класичної опери, перунар за фахом. 4. Концертний зал у Парижі, де виступають

найзнаменитіші артисти. 5. Литовський ансамбль, що записав диски «космічної музики». 6. Автор музики до фільмів «Службовий роман», «Стережись автомобіля». 7. Рок-опера О. Рибникова, лібретто А. Вознесенського. В. Яну роль у гітарі відіграє гриф?

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ ПЕРШОГО ТУРУ

1. Мішель Легран, Франція. 2. Шербурзький парасольник. 3. Кантата. 4. Вежорниця П. Ніщинська. 5. Балет «Лебедине озеро» П. І. Чайковського, Оділія, Одетта. 6. Вахтанг Кікелідзе. 7. «Хлопці з Ліверпуля» або «Ліверпульська четвірка». 8. «Пролісок», школярі або «Юність», студенти.

Світло під небесами

Є пісні, під які не танцюють на дискотеках, яких не включають до телевізійних шоу і не друкують на замовлення. Але почувавши їх десь на туристському привалі чи в ультрамаринових сутінках купе поїзда далекого призначення, ви захочете почути ще щось у цьому ж дусі, а якщо берете на гітарі хоч три акорди — зіграти й самому. Є такі пісні...

Поставила на програвач новий диск-гігант Юрія Візбора «Наполним музикою серця». Негучний домашній голос, глухуватий, місцями навіть ніби «не в струм» аккомпанемент, у виконавській манері ніякої концертності, у текстах ні філософичності Б. Окуджави, ні пристрасі В. Висоцького, лексика близька до розмовної... Не рекламний набір оцінок навіть для барда, тобто непрофесійного виконавця власних пісень, чи не так? Не рекламний, а пісні ці хочеться слухати й слухати. Тому, що в той час, коли, за словами Візбора, «всему простому мало места», коли надмір швидкостей, вражень, знайомих іноді примушує наші очі розбігатися, а свідомість — блукати мандрівками у пошуках єдиної правильної дороги, автор повертає нас до простих, земних істин. Примушує згадати, що все найдорожче для серця поряд із

нами: «И лучше нет огня, который не потухнет, и лучше дома нет, чем собственный твой дом, где ходили стучат старательно на кухне, где милая моя и чайник со свистком» («Ходики»). Інша цінність пісень Візбора — він закликає ні, скоріше мудро радить не сумувати, не впадати у відчай (але переживати), дивитися вперед відкрито, з оптимізмом. Частіше такий настрій створюється напівтонами — інтимною, довірливою інтонацією, пригнітаним зітханням, ледь виділеною голосом усмішкою. Рідше — прямим текстом, який я запам'ятаю з першого разу: «Не верь разлукам, старина, их круг — лишь сон, ей-богу; придут другие времена, мой друг, ты верь в дорогу» («Ночную дорогу» автор виконує з Тетяною і Сергієм Нікітініми). А після пісні «Фанские горы» я знайшла й прочитала статтю про них в енциклопедії — чи багато знайдеться пісень з таким «продовженням»?

Дві пісні — «Сергея Санни» і «Виталий Палыч» — про дружбу. І знову ж про неї промовляє більше не текст, а загальне емоційне враження від пісні, штрихи. Про Сергоу Санніна можна не говорити більше нічого, тільки що цьому хлопцеві «легко над небесами», і ми вже знайме-

мо про нього головне — що він льотчик за покликанням, натура цілісна, мужня, чутлива. Тільки й сказано: «Два дня искали мы в тайге капот и крылья», а як болить у цих сухих рядках неправдивість втрати дорогої людини...

Дещо особняком на диску стоїть «Телефон» — не пісня навіть, а речитатив, у якому яскраво проявився талант Візбора як драматичного актора. А ще він знімався в кіно, підкоряв гірські вершини, писав сценарії, а ще... Пісні Візбора викликають бажання взяти більше про нього як про особистість, і новий диск дає й таку нагоду. На конверті є кадри з фільмів, у яких він був зайнятий; схвалювані рядки поезії по творчому цеху присвятили Б. Окуджаву, Ю. Кім; і фото Візбора з простеньким інструментом, де на грифі суцільні потертості від пальців, теж додає новий мазок до портрета митця: «Я сам поклонник джазових оркестров, но верю в семиструнную гитару...».

«Наполним музикою сердца» — у характерній для себе ненав'язливій манері запрошує автор. Ми послушасмо його диск, і мистецтво свіже, чисте і високе, мов засніжені вершини на картині Візбора (там легко й світло під небесами) саме ввійде у нашу душу...

Н. ГРИГОР'ЄВА.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

НА УЛИЦЕ КАШТАНОВОЙ

Музыка Ю. АНТОНОВА

Стихи И. ШАФЕРАНА

Есть улицы центральные
Высокие и вайнаые,
С витринами зеркальными,
С гирляндами огней.
А мне милей не шумные,
Милей уютные,
От их названий ласковых
Становится светлей.

ПРИПЕВ.

Пройду по Абрикосовой,
Сверну на Виноградную,
И на Тенистой улице
Я постою в тени.
Витневые, Грушевые,
Зеленые, Прохладные.
Как будто в детство давнее
Ведут меня они.

И, может, на Сиреневой,
А может, на Каштановой...
А не на этих улицах, —
Тогда на Луговой, —
С любовью встречусь первую
Негаданно-нежданно я.
И вновь бродить до полночи
Я буду сам не свей.

ПРИПЕВ.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2 45 00; відп. відділення секретаря — 2 46 87; відділення комсомольської мити — 2 46 57; листів і масової роботи — 2 45 36; пропаганди — 2 45 36; учнівської молоді — 2 46 87; військово-патріотичного виховання та спорту. Фотолабораторія — 2 45 35; оголошень — 2 56 65; коректорської — 3 61 83; нічної редакції — 3 03 53.

БК 00595.

Обсяг 0,5 друку арку

Індекс 81103

Зам. № 543. Тираж 57 500.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.